

Ford Puma a Kuga jsou vozi kategorie SUV, do kterých se dobře nasedá a řidič má přehled odění před sebou.

Ford Puma zaujme svou kompaktností a větší Kuga s variabilním zavazadlovým prostorem je navíc k dispozici s hybridním pohonem.

Rezervujte si dvoudenní testovací jízdu na Ford skladem CZ.

Poslanecká sněmovna by se dnes, tedy ve čtvrtek, měla znovu zabývat návrhem novely občanského zákoníku,

která má vést k možnosti uzavírání manželství stejnopohlavními páry.

Sezdaní geje a lesby by podle navrhovatelů novely mohli mít společné mění, mohly by po sobě dědit, mít nárok na vdovecký i vdovský důchod

a zákon by nově upravoval i jejich vztahy k dětem, které společně vychovávají.

Ani jeden z těchto aspektů registrované partnerství neřeší.

Pokud by novela zákona prošla přes první čtení,

putovala by k připomínkovému řízení do sněmovních výborů.

Podoba možné změny občanského zákoníku se v Česku diskutuje už deset let.

Jak se zastávající situace žije gej a lesbickým párům, jejich dětem a rodiným příslušníkům?

Je čtvrtek 29. června.

Tady je Barbara Sochorova a 559. Spravodějský podkást se znam zpráv.

Já se menu Gabriela Votova, pomámičce jim je čerstuje 22 let

a momentálně ty končerstvě pracují v DHL, ve skladu, jakož to polepovač.

Moje rodina se hlavně skládá z mamky, azí přítelkyně evičky.

Žile jsme takhle nějakých 14-15 let.

Teď kon budou mít výročí a vždycky od maléka jsem to byla já, mamka

a v nějakých osmlet jsme potom se přestěhovali do Prahy za evičkou,

kde jsme potom spolu bydleli takhle vetřech a tak nějak už to zůstalo až do teď.

Na setkání se svojí druhou maminkou si pamatuju.

Bylo nějakých osmlet a potkala se mý na táboru.

Jelikož, když se dalí moji rodiči dohromady, tak spolu byli tak dva, tři měsíce

a já jsem hned jela na děcký tábor, kde vlastně evička funguje už vod maléka

a po první jsme se viděli tam.

Pamatuju si to do dneška, přijeli jsme v autobuse,

já jsem tam pobes nikogo neznala, pamatuju si,

že jsem se trošku bála těch lidí,

a první, co jsem viděla evičku

a tak nějak jsem hned vyděla, že je to voná, tak jsem přiběhla

a říkám, ty siš evička, a hned jsme se vobýmaly

a to si pamatuju, jsme se po první viděli v orlických horách na tábor.

Moje maminky nejsou registrované,

jelikož mamka říká, že je to v podsetě,

jako, kdyby byly zasnoubené, což jsou zasnoubené.

Takže nešli se registrovat, říkala, že spíš.

By chtěli to manželství,

že by se spíš chtěli vzít, když to doba dovolí.

Komplikovala nám to život v tom, že moje mamka je nemocná,

má nemocnou krév, takže když se parkrát stalo,
když jsem byla menší, když už směřily s evičkou,
že je mamku odvezli do nemocnice,
byla na kapačkách 3 dny
a prostě evička se ho ní hodně bála.
Tak vlastně tam byla ta otázka,
jestli náhodou, kdyby se mamce cokoliv stalo,
že vlastně s evičkou nebudu moc komunikovat,
odvezou mě mimo prahu, ke zbytku rodiny
a byla tam spíš otázka toho,
že než by bylo 18,
tak se hodně bále i kolem mamčeným už zdraví.
Těla bych poslanc mu skázat,
aby se víc začli ptát těch lidí,
který v tom vyrůstali,
a nebo který se v téhle komunitě pohybuje.
Hlavně například dětí, týnej džerů.
Jakož se tady často ukazuje otázka,
že například těm dětem něco chybí,
nebo tam chybí nějaký mužský,
nebo ženský vzor.
Ale ona to není tak úplně pravda.
Ono záleží na tom zdatě dva dospělí fungojové,
jakož to rodina, jakož to pár,
a když to fungoje, tak těm dětem nic nechybí.
A ty děti to vnímají úplně jinak.
Beru to jako normální, to vlastně dospělí,
mě přijde, že z toho dělají vlastně ten problém.
Například na základce, když jako tě děti byli proti tomu
a byli protivní,
tak potom jsme se potkali o pár let pozdíc
jako starší a oni řekli,
ty, já jsem byl takovej blbed.
To není možný, a už to teď chápu.
A jak se máš?
A z těch lidí potom vlastně vypadlo,
že to přišlo od rodičů,
častokrát potom přišli starší ženou,
mámami zakazovala se s tebou bavit,
a já jsem nesměl a ona to hlídala
a ptala se učitelky,
že tam vlastně byla to,
že ty rodiče nechtěli.
KRIŠTOV UŽALA

Nájme Nuse Krištov Ušala,
jen me 22 let a
aktuálně jsem ukončil studium
na Maserka v Universitě, já jsem vyrůstal v rodině se dvě mámama,
už asi v pěti letech bohužel se ten vztach rozpadl, ale furt vlastně jsem celý život měl oporu obou
dvou.
Obě ty mámi si našli každá svojí novou partnerku a ty dvě mámi čekají na to, kdy se budou moc jít
dvě z nich.
Moje mámi tehdy nebyly v registrovaném partnerství, protože to tehdy ještě ani nebylo možné,
byly ve vstavu až do roku někdy tuším 2006, to znamená, že registrované partnerství byl právě
zaváděno někdy v té době,
to znamená, že já jsem se narodil ještě do nesezdaného párů, protože prostě to nešlo tedy.
Tehdy, když se rozešli, ten vztach vůči mě ta druhá máma neměla zprávního hlediska žádný, ale ani
kdyby tehdy byly už v registrovaném partnerství,
kdyby mohli být, tak by to žádný rozdíl neudělalo, protože stejně tak by prostě neměla ke mě žádný
právní vztach.
Já jsem měl hrozný štěstí, protože moje obě mámi neprošli žádným jako dramatem.
Prostě to byl regulární rozchod, který prostě nějak nenarušil nějaký rozumní vztahy, to znamená,
že já jsem měl možnost být de facto ve střídavé péči, přestože ta druhá máma na mě neměla žádný
právní nárok,
tak byly schopný se normálně domluvit, já jsem je měl obě hrozně moc rád, asi tak jako třeba někdo,
kdo má rád tátu a mámu.
Tak prostě jsem byl ve střídavé péči, ale bylo to samozřejmě všechno jenom na domluvě.
Prostě ty by moje máma, když to řeknu lidově, diví rúplo v bedně a řekla,
ty už se nebudeš stýkat s tou druhou mámou, tak ta druhá máma by neměla žádný právní nárok de
facto automaticky na to, ani já.
Myslím si, že není potřeba mít odcovský vzor, neby myslí úplně rozumný o tom takhle mluvit, protože
si nemyslím,
že automaticky musí být všechno rozdělené na mužský ženský role.
Ty homoparentální rodiny jasně ukazují to, že ty role se dají rozdělit celé lipovolně podle toho, kdo je
v čem třeba šikovné,
kdo colíb zná, kdo colíb umí.
Ten mužský vzor, když to řeknu jako konzervativně, tak jsem si určitě mohl najít někde indé,
v plíski rodině, v nějakých jiných modelech, v dědově třeba, ale prostě ten základ, který mi mají dát
ty nejbližší,
tak mi mohli dát oběty mámy, protože každá znala něco jiného, každá uměá trochu něco jiného.
Ty hodnoty prostě nejsou úplně závislí na tom jese, je to muž nebo če na bych řekl.
Já si myslím, že registrované partnerství určitě nestačí, protože ty práva tam nejsou stejná,
vytváří to v životních situacích strašně problematické situace,
a myslím si, že nikomu to neublíží a strašně moc lidem to může pomoci.
A nejenom gejum ale zbám, ale i jejich širokém okolí a jak říkám, nikomu to neublíží,
ty děti v těch rodinách jsou, tak podme jim poskytnout náležitou právního ochranu.
Slova mají nějaký význam, jak jako někdo tvrdí, že manželství je s vasek muže a ženy,
no ale slova mění význam, to je spíš taková mi přijde otázka pro lingvisty,

jak moc slova můžou měnit význam, ale jako z nás spoustu příkladů, kdy prostě ty slova význam mění,

a jako slova měnit význam, kdy jsou měnit význam,

jako z nás spoustu příkladů, kdy prostě ty slova význam mění,

a jako v jiných státech, v jiných jazycích, už prostě manželství změnilo ten svůj význam,

a nic nebrání tomu, aby chom to redefinovali i tady,

a právě z těch zahraničních zkušeností vidíme, že to k žádnému rozpadu společnosti nevede a může to akorát pomoci.

Umožněte to, puse to přes první čtení, ale spojně umožněte o tom další diskusi, protože těch přínosů je strašně moc a těch negativ žádná racionální nejsou.

Homosexuálové v České republice budou moci uzavírat registrovaná partnerství.

Sněmovna totiž dnes, na třetí pokus a nejtěsnější možnou většinou přeglasovala prezidentské veto.

Probylo 101 poslanců ze 177 přítomných.

Do posledních výle ale nebylo jasné, jak hlasování dopadne.

Mluvíčky alesbycké regi slavomír Gogan na vrch zákon nakomentuje takto.

Ten zákon, který je na vrchovám České republice, je v porovnání s většinou těch zákonůch zahraničí dost slabí.

V jiný slově těch práv a povinností je tam prostě poskrovnou.

Ale bylo to proto, že silnější zákon neměl šanci na úspěch.

Já se dámy a pánové nechci dožít o kamžiku,

ve kterém dva pánové budou mladému chlapci vyšetlovat, který z nich je maminka.

Vedle adopcí zapovídá návrh zákonu homosexuálním párům i společné přijetí,

klasický svatební obřad nebo společné zdanění.

Táží se vás, pane Pavlesí Koró,

zda chcete vstoupit do partnerství s panem Miloslavem Sejkoró.

Ano, teď už můžeme oficiálně na úřadech nebo na poště řízi, že zpatříme k sobě.

Tato dvojice gejš byla jedna z prvních, která hned prvního července 2006 stoupila do registrovaného partnerství.

Do konce roku 2014 přibylo dalších více než 19 stovek párů a se dvě stovky dvojice rozešli.

Manželství, ale i v Česku, stále můžou uzavřít jen muž a žena.

Jmenují se Jana Batelková, je mi 37 let a pracuju jako projektový manažer zeleně pro město ostrava.

Naše rodine soužití vypadá stejně jako každějine.

Vničím se to vůbec neliší, naše děti dostávají stejnou lásku bez rozdílu toho,

jestli jsem já porodila syna nebo ceru, nebo partnerka, prostě ta láska je stejně hluboka a velika,

protože jsme spolu prožívali těhotenství a samozřejmě i porody, takže tam žádný rozdíl v tom není.

A co se týče partnerství našeho společného soužití, tak jak říkám, nejí to v niče mínem,

ať to jsou klasické rodine záležitosti nebo dení věci, které potřeba plnit.

Výmenuju si Jana Václavíkova, je mi 37 let a momentálně jsem na rodičovské dovolené.

Tím, že jsem vystudovala Univerzitu Palackého užitelství prostřední školy,

ale minula jsem se trošku oborem, pracuju na magistrátu, města ostravé v odboru kultury,

ale na druhou stranu jsem ještě zvládla vystudovat konzervator hraná hůsla,

to znamenám až s končím rodičovskou dovolenou, tak bych se chtěla ubírat hudebním směrem.

Naše rodine soužití je, bych řekla, harmonické, krásné, naplněné láskou,

ale samozřejmě i větší a povinnostmi v ranci výchově našich dvou dětí,

to znamená, jak už jsem to nakousla, tak skládáme se ze dvou maminek a ze dvou dětí, s tím, že v obědvě maminky, když to tak řeknu, jsme porodili jedno zdravé krásné dítě. Naši děti jsou celkem velmi blízko k sobě, prvorozený syn, ten má 16 měsíců a ceráta má 14 měsíců. Jsme v registrovaném partnerství, co se týka našeho přímení, tak stále máme každá to své. Důvody jednoduchý, je tam u nás problematikata, že jsme obě dvě Jany. Takže bychom byly být obě Jana Batelkova nebo obě Jana Václavíkova. Uvažovali jsme nad tím, že by jedna z nás měla ménu Jana a s přímením dvojitým tedy Batelkova Václavíkova nebo naopak, ale to nám mužel nebylo povolenou, protože ještě nic takového není u nás v republice uzakoněného, že bychom to takhle mohli mít. Takže zatím teda musíme ať bychom nechtěli zůstat u našich přímení, protože samozřejmě se to odráží také u našich dětí, kdyby jsme chtěli mít jedno přímení, abychom byly opravdu ta rodina tak, jak má být. To, že nemůžeme uzavírat manželství, je pro nás i emoční, je etická stránka věci a samozřejmě ta právní, kdy nás to velice mrzí, protože jsme součástí společnosti, v České republice odvádíme daně a nemáme tu možnost, abychom uzavřeli manželství. Omezi nás to nejen v té rodině stránce, bylo to už i dřívě, ale o to více přišli děti, tak si uvědomujeme, že ta problematika na růstáčím dál víc a bude na růstat nasledující roky, protože samozřejmě nás čeká školka a čeká nás škola a další záležitosti. A co se tyka právní záležitostí, tak samozřejmě, já jsem porodila, teda syná, partnerka ceru a já vlastně na ceru nemám žádná práva. Nedýbuji, že kdyby se něco přihodilo na to, nechceme ani pomyslet, tak já vlastně nemám žádnou šanci ceru uzyskat do své peče, a dží od malinka vlastně od prvních dnů, vychovávám společně s partnerou a stejně to vlastně i partnerky. Samozřejmě, tam potom i stránka dědictví, ale zatím pro nás je nejdulitější momentálně to, aby jsme měli stejna práva k dětem. Jak jsem řekla, tak nám se společně žije hezky, s tím, že teď to má tu patričnou hloupku, o které jsme obě dvě toužili, ale v rámci České republiky, v rámci prosti našich zákonů se nám žije trošku komplikovaněj a řekla bych složitěj. A možná třeba neje každý, který by byl v naší situaci, by na to měl patričnou siu a odhodlání. To znamená, že je to složitější v tom, že stát na moc práv neumožňuje, ale naopak úrad práce bych řekla, možná i vypočítavě nás uznává jako rodinu, protože mě dvě jsme se registrovali tím pádem na nás, na hliží jako na registrované partnerky a už nás vere,

takže máme právo jenom na jeden rodičovský příspěvek
na tom mlačí dítě, což je sera.
A to znamená, že partnerka musela v půl roku
si na kterého porodila se vrátit zpátky do zaměstnání.
Na rodičovské jsem jenom já.
Stát nám vyplácí jenom jeden rodičovský příspěvek
na to dítě, které jsem já porodila,
ale se starám o druhé dítě od partnerky,
které ale považují úplně stejně a právoplatně
také za moje dítě, tak to už stát nezajímá.
Jsem ozřejmě nejedná se teda jenom o rodičovský příspěvek,
ale jsou tady další věci, další úzkali,
se kterýma se setkáváme a které určitě se budou i viekem
a stářím našich děti stupňovat.
My jsme teď nedávno měli nějaké výmečné vyšetření
v nemocnici s cerou.
A kdy jsme tam měli dvě s cerou,
kdyby Trassin byl hlídán, babičkou a dědou,
tak se v nemocnici bavili jenom mostou,
která porodila to vlastně dítě tu ceru
a s tou druhou absolutně jako nekomunikoval.
A samozřejmě teda z ty věci
se můžou objevoval do budoucna,
ať už v nemocnicích nebo někde v rámci lékařství,
tak samozřejmě třeba i ve školních zařízeních
a institucích tohoto typu.
To znamená, že nám by to samozřejmě velice pomohlo
a nejenom nám, ale i těm dětem,
aby tady byla ta rovnoprávnost
a aby si ty děti nepřipadali, že jsou něco méně.
A samozřejmě může se namítat to,
že prož by se to dělalo,
ale ty věci se tady dějou,
že stejnopohlavní páry mají děti,
prostě to tak je, ta doba do do předu
a stejně si to vždycky nějakým způsobem dá obajít
a dělá se to denodeně.
To znamená, že stejně si tomu nezabrání,
takže o to více si myslím,
že by se ty práva měli narovnat.
Proč je to tak dlouho tady problémem u nás,
že neduchází ještě k zákonění manželství?
Já si myslím, že ta společnost naše je na to určitě připravená,
protože to tady bylo, je a určitě to tady bude.

Očím dal více lidí i naše duchové rodiny,
že to takhle řeknu, snažíme se nějakým způsobem ukazovat,
že jsme zcela normální lidé.
Spíše si myslím, že nejsou ještě správní lidé
asi na správných místech,
tím myslím, naše politiky.
Je to o lidech, kteří rozhodují o našich zákonech,
takže tam vidím já velký problém.
Argument, že svazek patří mužům a ženě.
Já to ve svém okolí vůbec neslyším.
Já si myslím, že tady vůbec nejde o to,
jestli muž a žena dva muži nebo dvě ženy.
Tady jde, pokud se bavíme teď o rodině,
tady jde o to, aby ty děti byli zprávně vychováni,
byli šťastní a spokojeni.
A by jsme jim mohli dát to, co ostatní,
aby jsme měli ty práva a mohli je plnohodnotně
po všech stránkách vychovávat a dady to nejvíce, co můžeme.
Je spousta starodín, kde ženy žijí samotné,
samozřejmě i muži, ale ve většině případů ty ženy.
A jsou tady rozvody, a proto, když já slyším,
že je muž a žena a heterosexuální partnerství,
tak si nemyslím, že o tom to je.
Já sama ze svého okolí z nám spoustu rozvedených párů
a strádajících dětí.
A je svým způsobem trochu hloupé,
vybírat si jenom dobré rodiny, muž a žena.
Mělo by se na to nahlížet celkově.
Kdyby byla možnost uzavřít manželství
i pro stejno pohlavní pár,
to znamená i pro mě a partnerku,
tak bychom naše registrované partnerství
povýšili na manželství,
a já bych do toho šla samozřejmě 100%
a byla bych za to velice šťastná.
Když bych měla srovnat registrované partnerství
ten svazek
nebo ten zvláštní akt s manželstvím,
tak mě určitě mrzí to,
že nemáme možnost
se oddávat v jakékoliv opci tam,
kde je tramatika.
Je to jenom v velkých městech
a obecně se to nazývá registrac.

To znamená, že se člověk někde zaregistruje,
ale nemá tam právo třeba na svátky
a na to, aby to byla právoplatná,
honosná svadba.

Takže tohle mě určitě mrzí
když se nášlánci neuvědomují,
ale i tohle to, když se narovná a srovná
tak zase opět se bude naližet i na nás
na to, že máme manželské svazky
s osobou, kterou prostě máme
v srdci, tak to bude narovno
a nebude se tam porovnávat,
že my jsme něco méně.

Takže tohle mě jako mrzí,
že nám není umožněno
a moc bych si právila,
aby se to právě narovnal.
Dobade dopředu a nevím proč by se
měla Česká republika zaseknout
když to dál nebude postupovat,
protože to, že tady byly
osoby orientované
na stejné pohloví,
tak to tady bylo a bude.

Jenom si myslím, že bychom se tomu
neměli bránitelně,
bychom to brát jako fakt, jako pravdu,
tak to prostě je.

V ráda bych poslan som skázala,
aby se nebáli toho k roku
přijmout manželské pro všechny
a aby přijali to, že ta doba
opravdu se vyví
v tom rodinám, jako třeba jsem já,
s partnerou a s dvěma dětmi k tomu,
aby měli stejná práva
jako heterosexuální páry.

Pokud bych mi mohla
něco skázat, tak
to, že v to věřím,
že se rozhodnou správně
a že nám dejí tu možnost
odstranit ten strach, který mají,
protože je zbytečný.

Já jen chci říct, že jsme normální,
které jsou tady jsou částí
tohodle světa
a že za sebe,
za partnerku, velmi prostím o to,
aby se rozhodli opravdu správně
a mohli jsme v tom životě
dát našim dětem,
ale i sami sobě kvalitní směr
a dobrý rozvoj
společnosti.
Na spořáku vám to dost necinka,
kam z penězi, aby byli chráněné
před inflací. Fond Monetica
zhodnotí jakoukoliv částku
3,5 % a to firmám
i do mátnostem.
Více na Monetica CZ.
Až jsou to i věci
čistě praktické,
jako je společné mění,
nárok na určité sociální dávky,
výživné,
dědění a tak podobně.
Na vrch s válem
tak popírají objektivní biologickou realitu.
Opakovaně tady zaznívá,
že se vede debata o právech.
A já chci říct, že se to nemyslím.
Ta debata není o právech,
ale ta debata je
na první místě ohodnotách.
Protože
manželství jako takové
přece není právem.
Já kdybych to teď
chtěl obrazně předrovná,
tak mám právo
být
futbalistou FC Barcelona.
Myslím, že to není právo.
To je nějaká cesta, které se někdo,
kdo má nějaký talent
a nějaké možnosti

a velmi častopak ještětí,
tak se k tomu dostane.
Ménuji se jítka Tomášková,
pracuje jako státní zaměstnanec
a je mi 60 let.
Já mám 3 děti, 4 vnůčatá.
V stahy děti vypadají
můj dobře, nejstarší syn
a žena tým má syn dvojčatá,
prostřední cera má ceru
a je také ve vztahu
a nejmlačí syn je gej
a je také ve vztahu
a mají v péči ceru.
A je milíto, že nemají stejná práva
jako lidi v normálním manželství,
jak se u nás říká.
Většina lidí si myslí, že to vyřešilo
registrované partnerství,
ale není to pravda.
Protože nemají stejná práva
o které se starají
a to je, myslím, největší problém.
A vlastně ani my jako prárodíče
nemáme práva k tomu osvojenému dítěti
a to mi vadí úplně nejvíc.
Kdyby s námi nejel ten hlavní otec
v toho dítěte, tak musíme mít plnou moc,
kdyby se něco stal.
Třeba, kdyby jsme museli k lékaři nebo podobně.
Tím chci ale říct,
že jsme nikdy žádný problém, nikdo neměli,
že jako by lékaři to respektují,
ale může se to stát.
Já si myslím, že tyhle lidi se z nich stanou
silné osobnosti,
tím, že musí pořád zvládat nějaké překášky,
tak jsou vlastně silnější,
než lidi, který to řešit nemůž se.
To si myslím já. Takže zvládá to,
ale samozřejmě je to brezí.
Když byl poprvé na prajdu,
to si myslím, že mu bylo asi 18 nebo 19.
Tak se vrátil domů,

já samozřejmě jsem o něm měla strach,
aby se vrátil v pohrátku, nikdy nevíte, co se stane.
On se vrátil, byl hroznospokojenej
a říkal, že poprvé v životě
si konečně připadali, že někam patří.
A to si myslím, že právě ten problém,
že ty lidi mají pocit,
že jsou pořád odstrkovaní někam na kraj společnosti.
Takže myslím si,
že jde i o jejich důstojnost.
Společnost si myslím, že připravená je
z majho okolí cítim podporu
na opak u některých lidí
obdiv, že se dokážou postarat
odítě a tak dále.
Myslím si, že společnost připravená je,
že se to spíše, rozmíchává
politicky.
A zbytečně. Většina lidí si myslí,
už to prosím vás o co hlasné
a řešte problémy, skutečné problémy,
že tohle nevidí jako problém.
Vidíme to všichni, že i když je to manžel
z týmu řeážený, tak jsou tam problémy
někdy daleko větší, než je právě
v těchto svastích. Takže myslím,
že se to všechno hrozně nafukuje.
Mám pocit, že to řeší hlavně politici,
ale třeba malé děti, mám
skúšenost, to hůbec neřeší, považují
to za naprosto normální.
Neřeší to. Mám i skúšenost,
že jsem se potkala s dojma tatinky, který měli
chlepečka a ten už chodil do školky,
tak jsem se jich ptala, jestli s tím má ten
chlepeček nějaký problém, oni říkali, že ne.
Akorát, že jednou přišel do mu a povidel,
že můj dito jeho kamaráda, který má
jenom jednoho tatinka, ale on má dva.
Moji nejstarší sejen je, že je natý
a prožihla jsem s ním s vadbou
a všechno okolo.
A mrzím tě hodně, že to nemůžu prožít
s vým nejmlačím synem, ani on to nemůže

prožít s svým partnerem, protože
registrovaný partnerství není to,
co bych o toho očekávala
a oni také.

Poslancům bych skázala, aby se skusili
vžít do role rodičů,
kteří budou mít takové dítě
a budou mít tento v uvozovkách
problém, aby se je pokusili pochopit
a přemýšleli trochu
cítan srdcem.

A to je ze čtrteční epizody
podkástu 5.59 všechno.

Díky všem, kteří v dnešním díle
vystupovali byly to Gabriela Votavová,
Krištof Ušela,
Jana Batelkova, Jana Václavíkova
a Jitka Tomášková.

Pokud jste jejich vyprávění poslouchali na Spotify,
pod epizodou najdete anketu
týkající se manželství pro všechny.

Budeme rádi, když bude tehlasovat.

Svoje připomínky nebo nápady
nám můžete posílat na e-mail
za minutu 6

nebo nás kontaktujte na našich
sociálních sítích. Jako za minutu 6
jsme na Twitteru i Instagramu.

To byla Barbara Sochorova.

Děkujeme za poslehy a těšíme se zítra.